

Narcissus garden, 2018, akril na platnu, 100 x 200 cm

BIOGRAFIJA

Meta Šolar, rojena leta 1989, je študirala slikarstvo na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani, kjer je leta 2014 tudi diplomirala. Sodelovala je na številnih skupinskih in samostojnih razstavah po Sloveniji in svetu, med drugim v Tokiu, Londonu, Firencah, Dunaju. Oktobra 2016 je ustvarjala na rezidenci v Cité Internationale des Arts v Parizu. Poleg slikarstva se ukvarja tudi s stripom in ilustracijo (pretežno risbe in kolaž) ter poučuje na Waldorfski šoli. Živi in ustvarja v Radovljici.

Meta Šolar, Cankarjeva 10, 4240 Radovljica
meta.solar@gmail.com
<https://metasolar.si>

Galerija Knjižnice Cirila Kosmača Tolmin (Tumov drevored 6) je odprta od ponedeljka do petka od 9h do 19h in v soboto od 9h do 12h.
www.kcktolmin.si

Praznina, 2019, akril na platnu, 100 x 80 cm

Na naslovnici: Changes, 2019, akril na platnu, 70 x 50 cm

META ŠOLAR

OLTAR NEKEMU BOŽANSTVU

Lepo vabljeni na odprtje likovne razstave
v četrtek, 10. oktobra 2019, ob 19h
v galeriji Knjižnice Cirila Kosmača Tolmin.

O delu akademske slikarke Mete Šolar bo spregovorila umetnostna zgodovinarica Anamarija Stibilj Šajn.

Razstava bo odprta do 6. novembra 2019.

META ŠOLAR: OLTAR NEKEMU BOŽANSTVU

Akadska slikarka Meta Šolar je študij zaključila leta 2012 in tako spada v mlado generacijo likovnih ustvarjalcev. Čeprav njena samostojna ustvarjalna pot ni dolga, si je na njej zastavila jasen in prepoznaven kažipot. Določen je s poglobljenim poznavanjem in razumevanjem zgodovine likovne umetnosti. Omogoča ji, da ostaja v kontekstu ohranjanja in nadgradnje klasičnega likovnega izročila, hkrati pa ji je temelj za vstop v sfero ustvarjanja sodobne različice nove figurlike. V svojem slikarstvu na »oltar« postavlja človeško figuro. Odločila se je za v zgodovini umetnosti najbolj eksploatirano tematiko, vendar je do nje našla samosvojo pot, po kateri hodi kleno in prepoznavno ter jo z vsakim novim delom likovno žlahtni in vsebinsko pogloblja. Izbrana tematika ji namreč omogoča raziskovanje slikarskega medija na eni strani, na drugi pa vsebinsko raziskovanje človekove identitete, odnosov in psiholoških stanj, pa tudi možnost samozavedanja in odkrivanja lastnega jaza.

Vir njene ustvarjalne percepcije je v njej sami, zato so izbrane akterke ženske figure. Upodablja jih v realni, prepoznavni obliki. Veristično sledi telesnim danostim in prepričljivo modelira njihovo pojavnost. V posameznih rešitvah pa jo zajame le v tekočo obrisno linijo, jo delno poenostavi in splošči. Vedno jih podaja v prezentativni jasnosti. Ob tem išče likovne načine, s katerimi o figuri spregovori avtorsko svojstveno. *Zakrito in razgrnjeno* je poimenovala lanskoletno razstavo na Dunaju, a v tem naslovu so zajete tudi osnovne determinante slikarskega izraza, na katere prisega. Predstavlja ženske like v različnih držah, celopostavne, doprsne ali le s posameznimi deli telesa upodobljene. Z oblikovno in barvno dovršenostjo zaživijo na slikovnem odru, a nato jih zakriva, zastira, odeva v različne, včasih celo nenavadne »tančice«. Predvsem »skriva« obraze, ki so identifikacijsko najbolj močan del človekove podobe. Nadene jim »maske«, čez oči povleče trakove, jih zastira s slikarsko tkanino različnih vzorcev, od geometrijsko ostrih do organskih, bujno cvetočih, jih delno prekriva z oblačili, jih predstavlja z zadnje strani ali pa kot odsev v

zrcalu. Iztrga jih iz konteksta resničnosti in jih naredi skrivnostne, neznane in irealne. Zakrivanje ne obsega le omenjenih pripomočkov, ampak so tovrstne rešitve lahko izrazito likovne. Pomemben segment zastiranja namreč igrajo tudi ritmično ubrani nanosi barvnih sledi. Ti preplavljajo obraze ali telesne dele, v nekaterih rešitvah pa zajamejo ozadje ali pa celotno slikovno polje in mu dajejo posebno atmosferičnost. V tovrstnih sledeh čutimo manifestacijo prvinskega utripa slikarskih mikro struktur, morda pa nas vodijo celo v bližino zaznav sodobne digitalne tehnologije. Segmentirane linije barvnih nanosov so pomembno likovno-izrazno in hkrati vsebinsko-sporočilno sredstvo, zato ne le zakrivajo, ampak dajejo prizorom živost in jih spreminjajo v pulzirajoče predstave.

Metine slike so medijsko čiste, slikarsko prvinske in nastajajo v žlahtni tehniki olja na platno. Likovno bogastvo se poraja ob različnih načinih in pristopih likovne vizualizacije, ki sega od premišljenih do sproščenih sledi. Avtorici je blizu koloristična pestrost, prisega na avtorsko barvno ovrednotenje, na živost in moč posameznih barvnih imenovalcev ter se poslužuje dinamičnih in celo nenavadnih barvnih soočanj. Tako preigrava raznolike možnosti barvnega komponiranja. Ploskve rada barvno izčiščuje in s homogenostjo dosega njihovo dodatno intenziteto. Enotnost pa pogosto »zmoti« z dodatno slikovno opno, ki predstavlja vzorčenja različnih vrst ali pa naredi še korak naprej in na fizični ravni, z večdelnimi slikovnimi kompozicijami razgradi figuro.

Meta Šolar z notranje uravnoteženimi deli dokazuje, da so njene podobe rezultat dobe, predvsem pa njene osebne, izrazito intimne likovne poetike. Izpričuje, da figura nikakor ni slikarski anahronizem, ampak je še vedno avtonomna likovna zvrst, ki omogoča obče narediti intimno, nevidno narediti vidno ter občuteno sintetizirati v slikarski instrumentarij. In omogoča ji povedati tisto več – svojo zgodbo in svoje občutje. Pri tem prestopa v domišljajske in nadrealistične sfere. Njene portretne izbranke so vidne, še vedno pa enigmatične in neznane, saj sta njihova najbolj pomembna identifikacijska

segmenta, kot sta obraz in koža, zakrita ali avtorsko svojstveno preoblikovana in s tem nenavadna. Tako je na prvi pogled gledalcu onemogočen stik s protagonistkami dogajanja. A avtorica se vendarle v teh sporočilnih figurah ukvarja tudi s fenomenom gledalčevega pogleda. Od njega je odvisno, kako zaživijo odkrito-zakrite, klasično-(post)modernistične, predvsem pa depersonificirane lepotice.

Ob njih pogosto nastopajo tudi mačke, ki v ikonografiji premorejo skrit in simbolni pomen, zato z dodatno misterioznostjo napolnijo slikovna prizorišča.

Changes je naslovna slika tokratne razstave; mehko gubajoča se jopica, povlečena čez glavo portretiranke pa še ena sprememba, še ena variacija, možnost več, kako na slikovnem odru realistično občuteno razgrniti ženski lik in ga v naslednjem hipu zagniti, še ena priložnost, kako skozi moč pomenljivih detajlov, simbolov in rešitev ustvariti novo figuro. In je alegorija, torej sposobnost prikazovanja »abstraktnega«, skritega, miselnega v konkretni obliki.

Anamarija Stibilj Šajn